

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 4 marca 1952 r.

Nr A-19

T R E S C :

Pos.:

UCHWAŁA PREZYDIUM RZĄDU

236	— Nr 87 z dnia 20 lutego 1952 r. w sprawie zasad organizacji i intensyfikacji produkcji torfowej	235
	Z A R Z A D Z E N I E	
237	— Ministrów Przemysłu Ciężkiego oraz Handlu Wewnętrznego z dnia 16 lutego 1952 r. w sprawie obowiązku zwrotu zużytych tub metalowych	209
	O K O Ł N I K	
238	— Ministra Finansów z dnia 27 lutego 1952 r. w sprawie pobierania i zarachowywania wpływów z odpłatności rodziców (opiekunów) za korzystanie ich dzieci z urzędzeń socjalnych, wpłat personelu za wyżywienie oraz likwidacji sald akcji socjalnej z 1951 r.	291

236

UCHWAŁA Nr 87 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 20 lutego 1952 r.

w sprawie zasad organizacji i intensyfikacji produkcji torfowej.

W celu zapewnienia sprawnego i racjonalnego zaopatrzenia kraju w torf opałowy i dla przeróbki przemysłowej oraz w przetwory z torfu Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

I. Zasady organizacji przemysłu torfowego.

§ 1. 1. Sprawy przemysłu torfowego należeć będą począwszy od dnia 1 stycznia 1953 r. do zakresu działania Ministra Przemysłu Drobego i Rzemiosła.

2. Upoważnia się Ministra Przemysłu Drobego i Rzemiosła do powołania w Ministerstwie Przemysłu Drobego i Rzemiosła z dniem 1 marca 1952 r. komórki organizacyjnej do spraw torfowych dla wykonania czynności przygotowawczych w związku z przejmowaniem spraw przemysłu torfowego.

§ 2. Przemysł torfowy powinien być prowadzony:

- 1) w skali ogólnopaństwowej — przez:
 - a) państwowe zmechanizowane zakłady przeróbki torfu (wytwornie brykietów torfowych, ściółki, płyt izolacyjnych, koksu, półkoksu torfowego itp.);
 - b) państwowe zakłady wydobywania torfu, o ile ich produkcja wynosi ponad 15 tys. ton rocznie, licząc na 1 kopalnię stanowiącą całość organizacyjną i techniczną;
 - c) w wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych przypadkach — również inne zakłady wydobywania torfu opałowego;
- 2) w skali terenowej — przez zakłady przemysłu torfowego pracujące na potrzeby miejscowe miasta, powiatu lub województwa, jednakże z wyłączeniem zakładów wymienionych w § 4.

§ 3. Minister Przemysłu Drobego i Rzemiosła w terminie do dnia 30 września 1952 r. w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) ustali szczegółową organizację przemysłu torfowego w oparciu o wytyczne wynikające z niniejszej uchwały.

§ 4. 1. Państwowe gospodarstwa rolne i leśne, przedsiębiorstwo państwowe „Polskie Uzdrowiska” oraz spółdzielnie produkcyjne mogą prowadzić we własnym

zakresie eksploatację terenów torfowych, w zasadzie jednak wyłącznie na potrzeby własne.

2. Wszelkie nadwyżki torfu, uzyskane ponad potrzeby własne przedsiębiorstw wymienionych w ust. 1, powinny być zgłaszane do dyspozycji Centralnego Zarządu Handlu Opałem.

§ 5. Wydziały (referaty) przemysłu prezydiów rad narodowych nadzorują, zgodnie z obowiązującymi przepisami, przemysłową działalność zakładów wydobywania torfu, nie prowadzonych przez jednostki państwowe.

II. Badanie i przekazywanie terenów torfowych.

§ 6. 1. Zobowiązuje się prezydya wojewódzkich rad narodowych (WRN) do zbadania (w razie potrzeby — komisyjnie) w terminie do dnia 30 czerwca 1952 r. istniejących na terenie województwa eksploatowanych i nie eksploatowanych torfowisk i do ustalenia możliwości i celowości podjęcia lub rozszerzenia ich eksploatacji.

2. Przy przeprowadzaniu badań, o których mowa w ust. 1, prezydya WRN powinny korzystać ze współpracy Centralnego Urzędu Geologii (CUG) oraz Instytutu Torfowego.

3. Na podstawie przeprowadzonych badań (ust. 1) prezydya WRN w terminie do dnia 15 sierpnia 1952 r. przedstawiają Ministrowi Przemysłu Drobego i Rzemiosła oraz ministrom, którym podlegają jednostki posiadające badane torfowiska, wnioski co do podjęcia lub rozszerzenia eksploatacji torfowisk.

§ 7. 1. Zobowiązuje się Ministrów: Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych (PGR), Leśnictwa oraz Gospodarki Komunalnej:

1) do zewidencjonowania w terminie do dnia 31 sierpnia 1952 r., przy wykorzystaniu wyników badań, o których mowa w § 6, terenów torfowych nadających się do eksploatacji, a znajdujących się w posiadaniu podległych jednostek;

2) w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Drobego i Rzemiosła — do przydzielenia nowopowstającym lub przekazania istniejącym państwowym przedsiębiorstwom przemysłu torfowego dla celów eksploatacji przemysłowej terenów, o których mowa w

pkt 1, o ile przydzieleniu lub przekazaniu tych terenów nie stoją na przeszkodzie względy związane z wykonaniem narodowych planów gospodarczych lub z wymaganiami prawidłowej gospodarki rolnej i leśnej.

2. Tereny torfowe, o których mowa w ust. 1 pkt 2, powinny być zbadane przez CUG, Instytut Torfowy lub służbę wodno-melioracyjną.

3. Terminy przekazania terenów zostaną ustalone do dnia 30 września 1952 r. przez właściwych ministrów przekazujących w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Drobno i Rzemiosła.

4. W przypadku niepełnego wykorzystania torfowisk, o których mowa w § 4, na potrzeby własne dotychczasowych posiadaczy Minister Przemysłu Drobno i Rzemiosła może wystąpić do właściwego ministra o przekazanie torfowisk państwowym przedsiębiorstwom przemysłu torfowego.

§ 8. 1. Przepisom niniejszej uchwały nie podlegają tereny torfowe:

- 1) położone w obrębie okręgów ochrony sanitarnej i górniczej uzdrowisk oraz
- 2) zawierające borowinę leczniczą, potrzebne dla celów leczniczych.

2. Minister Zdrowia w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami w terminie do dnia 31 marca 1952 r. określi tereny torfowe, o których mowa w ust. 1.

III. Przekazanie zakładów przemysłu torfowego.

§ 9. 1. Z dniem 1 stycznia 1953 r. przedsiębiorstwo państwowe „Przemysł Torfowy” oraz Instytut Torfowy przechodzą pod zwierzchni nadzór Ministra Przemysłu Drobno i Rzemiosła.

2. Przewodniczący PKPG w terminie do dnia 30 września 1952 r. na wniosek Ministra Przemysłu Drobno i Rzemiosła, zgłoszony w porozumieniu z Ministrami: Górnictwa, Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych, Leśnictwa, Handlu Wewnętrznego oraz Gospodarki Komunalnej ustali listy zakładów, które powinny być przekazane zgodnie z obowiązującymi przepisami:

- 1) przedsiębiorstwom państwowego przemysłu torfowego;
- 2) przedsiębiorstwom państwowego terenowego przemysłu torfowego.

3. Upoważnia się Przewodniczącego PKPG do dokonywania zmian i uzupełnień list zakładów, o których mowa w ust. 2, oraz do określenia dla poszczególnych zakładów odmiennych terminów przekazania niż określony w ust. 1.

§ 10. Przekazywanie, o którym mowa w § 9, powinno być dokonywane zgodnie z następującymi zasadami:

- 1) zakłady przemysłu torfowego należy przekazywać z pełnym wyposażeniem służącym wyłącznie lub głównie ich potrzebom oraz z pełnymi planami gospodarczymi a także z kredytami inwestycyjnymi i obrotowymi, z których te zakłady korzystają;
- 2) rozpoczęte i zaplanowane prace zabezpieczające, konserwacyjne i remontowe powinny być dokonywane do dnia przekazania zakładów;
- 3) pracownicy nie mogą być przenoszeni z zakładów, które mają być przekazane, do innych zakładów;
- 4) fachowi pracownicy w zakresie torfiarstwa, zatrudnieni w instytucjach i przedsiębiorstwach przekazujących zakłady, powinni być postawieni do dyspozycji jednostek przejmujących w ilości proporcjonalnej do ilości i wielkości przekazywanych zakładów;
- 5) lokale biurowe i środki lokomocji należy przekazywać w stosunku określonym w pkt 4.

IV. Nadzór Ministrów: Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Leśnictwa nad właściwym wykorzystaniem terenów torfowych.

§ 11. 1. Eksploatacja torfu powinna odbywać się w taki sposób, aby powierzchnia użytków rolnych i leśnych w miarę możliwości nie była narażona na straty.

2. Plany eksploatacji torfu powinny być uzgodnione z planami melioracji oraz uwzględniać późniejsze wykorzystanie potorfi dla celów rolniczych lub leśnych; plany melioracji torfowisk powinny przewidywać, obok wykorzystania torfowisk dla gospodarki rolnej lub leśnej, również wykorzystanie torfu dla celów opałowowych i przemysłowych.

3. Nadzór nad właściwym z punktu widzenia postanowień ust. 1 i 2 wykorzystaniem terenów torfowych należy do zakresu działania Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych w odniesieniu do torfowisk będących w posiadaniu przedsiębiorstw podległych temu Ministrowi, do Ministra Leśnictwa — w odniesieniu do torfowisk będących w posiadaniu przedsiębiorstw podległych temu Ministrowi oraz do Ministra Rolnictwa — we wszystkich pozostałych przypadkach.

4. Począwszy od dnia 1 stycznia 1953 r. nadzór, o którym mowa w ust. 3, sprawowany będzie przez wymienionych ministrów w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Drobno i Rzemiosła.

5. Ministrowie: Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Leśnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Drobno i Rzemiosła wydadzą w terminie do dnia 31 marca 1952 r. zarządzenia, regulujące zasady wydobycia torfu z punktu widzenia melioracji oraz użytkowania rolno i leśnego potorfi, i ustalą zasady sprawowania nadzoru nad terenami torfowymi przy jednoczesnym zabezpieczeniu zarówno interesów przemysłu torfowego jak też interesów gospodarki rolnej i leśnej.

§ 12. 1. Minister Rolnictwa utworzy w terminie do dnia 31 marca 1952 r. w Centralnym Zarządzie Wodnych Melioracji w Ministerstwie Rolnictwa Dział Torfowy, którego zadaniem będzie:

- 1) czuwanie nad racjonalną gospodarką na terenach torfowych;
- 2) koordynacja planów melioracyjnych z planami eksploatacji;
- 3) prowadzenie statystyki.

2. Ministrowie Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Leśnictwa powołają w miarę potrzeby na szczeblu ministerstwa odpowiednie komórki organizacyjne, do których zakresu działania będzie należało wykonywanie czynności określonych w ust. 1 na terenach torfowych, będących w posiadaniu przedsiębiorstw podległych tym Ministrom.

3. Wydziały Rolnictwa i Leśnictwa prezydiów WRN będą wykonywały czynności określone w ust. 1 na terenie poszczególnych województw.

§ 13. W celu realizacji postanowień § 11 ust. 5 oraz § 12 ust. 1 i 2 Ministrowie: Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Leśnictwa przedstawiają Radzie Ministrów projekty odpowiednich aktów prawnych w terminie do dnia 15 marca 1952 r.

V. Mechanizacja wydobycia torfu.

§ 14. 1. Produkcja torfu powinna opierać się w jak najszerszej mierze na wydobyciu i przetwarzaniu torfu sposobem zmechanizowanym przy wykorzystaniu maszyn torfiarskich z następujących źródeł:

- 1) znajdujących się w posiadaniu jednostek gospodarki społecznej, prowadzących eksploatację torfu;
- 2) nabywanych w trybie przewidzianym w ustawie

z dnia 20 lipca 1950 r. o rejestracji maszyn i przy-
musowym wykupie nieczynnych maszyn przemysło-
wych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 285);

3) produkowanych w kraju oraz nabywanych z im-
portu.

2. W celu realizacji postanowień ust. 1:

1) właściwi ministrowie w terminie do dnia 29 lutego
1952 r. wydadzą zarządzenia nakazujące podległym
im jednostkom przekazanie zgodnie z obowiązujący-
mi przepisami przedsiębiorstwu państwowemu
„Przemysł Torfowy” oraz Centrali Rolniczej Spół-
dzielni (CRS) „Samopomoc Chłopska” posiadających
przez te jednostki zbędnych dla ich zadań plano-
wych maszyn, urządzeń i narzędzi torfiarskich;

2) ustala się, że właściwe dla produkcji dużych maszyn
torfiarskich są przedsiębiorstwa podległe Ministrowi
Przemysłu Ciężkiego, dla produkcji zaś małych
i średnich maszyn oraz narzędzi torfiarskich a także
dla remontu maszyn i sprzętu używanego do eks-
ploatacji torfu — przedsiębiorstwa podległe Mini-
strowi Przemysłu Drobного i Rzemiosła;

3) Ministrowie Przemysłu Ciężkiego oraz Przemysłu
Drobного i Rzemiosła dokonają w terminie do dnia
31 marca 1952 r. podziału kompetencji w zakresie
produkcji maszyn torfiarskich.

§ 15. W celu zapewnienia bazy technicznej w za-
kresie maszyn torfowych:

1) Minister Przemysłu Drobного i Rzemiosła utworzy
w Zarządzie Przemysłu Maszynowego Dział Maszyn
Torfowych i Biuro Konstrukcyjne Maszyn Torfo-
wych oraz określi w terminie do dnia 31 marca
1952 r. zakłady, które produkować będą maszyny
i zmechanizowany sprzęt służący do wydobycia
i przeróbki torfu; w zakładach tych zostaną utwo-
rzone w miarę potrzeby komórki konstrukcyjne, któ-
rych zadaniem będzie opracowywanie zagadnień
technicznych w zakresie mechanizacji wydobycia
i przeróbki torfu;

2) Minister Przemysłu Drobного i Rzemiosła określi
w terminie do dnia 31 marca 1952 r. sieć zakładów
dokonujących remontu i konserwacji sprzętu torfo-
wego.

§ 16. Dla umożliwienia wykonania zadań zakreśl-
onych planem produkcji torfu i przetworów z torfu:

1) Instytut Torfowy:

a) ustali w terminie do dnia 15 kwietnia 1952 r.
w uzgodnieniu z Ministerstwem Przemysłu Dro-
bnego i Rzemiosła typy maszyn do wydobycia tor-
fu opałowego, tak przewidziane do wykonywa-
nia w kraju, jak i z importu;

b) opracuje w terminie do dnia 1 stycznia 1953 r.
technologię i normatywy produkcji torfu frezero-
wanego oraz technologię i typy urządzeń zakła-
dów brykietów torfowych o zdolności produk-
cyjnej 10 tys. ton rocznie;

c) ustali w terminie do dnia 1 października 1952 r.
technologię i typy urządzeń zakładów płyt izola-
cyjnych;

d) przeprowadzi w sezonie 1953 r. próby z wzorc-
owymi maszynami do produkcji torfu ściółko-
wego;

2) zobowiązuje się:

a) Ministra Przemysłu Drobного i Rzemiosła — do
opracowania w terminie do dnia 15 lipca 1952 r.
przy współudziale Instytutu Torfowego dokumen-
tacji technicznej typowych maszyn do produkcji
torfu opałowego; do wyprodukowania do dnia

30 listopada 1952 r. prototypów wymienionych
maszyn i do przystąpienia z dniem 1 grudnia
1952 r. do produkcji maszyn wydobywczych we-
dług ustalonych typów w ilościach gwarantują-
cych wykonanie planów produkcji torfu; do nie-
zwłocznego przystąpienia do produkcji sprzętu
pomocniczego i narzędzi do ręcznej eksploatacji
torfu, części zamiennych do posiadanych obecnie
maszyn oraz do zorganizowania warsztatów re-
montowych;

b) Ministra Przemysłu Ciężkiego — do przystąpienia
od dnia 1 stycznia 1953 r. do produkcji lokomo-
bil potrzebnych do napędu maszyn eksploatacyj-
nych na torfowiskach w ilościach niezbędnych
do wykonania planu produkcji torfu opałowego;

c) Ministra Handlu Zagranicznego — do poczynie-
nia kroków w celu zapewnienia importu maszyn
i urządzeń niezbędnych do wykonania ustalonych
planów produkcyjnych torfu opałowego, brykie-
tów torfowych i płyt torfowych.

VI. Plany gospodarcze oraz bilanse materiałowe torfu i przetworów torfowych.

§ 17. Przewodniczący PKPG przedstawi w terminie
do dnia 30 kwietnia 1952 r. projekt zmian planu 6-let-
niego przemysłu torfowego w oparciu o odrębne wy-
tyczne.

§ 18. 1. Torf opałowy i brykiety torfowe stanowią
część składową ogólnokrajowych, wojewódzkich i po-
wiatowych bilansów opałowych.

2. Bilanse materiałowe ściółki torfowej i płyt izo-
lacyjnych opracowuje PKPG.

VII. Dystrybucja torfu.

§ 19. 1. Dystrybucja torfu opałowego i przetwo-
rów torfu objętych bilansami materiałowymi odbywa się
na podstawie tych bilansów.

2. Organizację i tryb dystrybucji torfu opałowego
regulują obowiązujące przepisy.

3. Minister Przemysłu Drobного i Rzemiosła po-
cząwszy od dnia 1 stycznia 1953 r. może w porozumie-
niu z Ministrem Handlu Wewnętrznego zezwolić na zbyt
torfu opałowego bezpośrednio przez zakłady wydobycia
torfu. W 1952 r. powyższe uprawnienia należą do Mini-
stra Handlu Wewnętrznego.

4. Zbyt przetworów torfowych odbywa się według
dyspozycji właściwych branżowych central handlowych.

VIII. Badania naukowe.

§ 20. CUG na żądanie właściwych ministrów oraz
na wnioski prezydów WRN powinien:

- 1) przeprowadzać wstępne badania torfowisk;
- 2) określać zasoby torfu;
- 3) dokonywać inwentaryzacji kartograficznej torfo-
wisk.

§ 21. Instytut Torfowy na żądanie właściwych mi-
nistrów oraz na wnioski prezydów WRN powinien
w szczególności w związku z wykonaniem niniejszej
uchwały:

- 1) przeprowadzać badania szczegółowe złóż torfowych
w celu ustalenia ich przydatności do eksploatacji;
- 2) dokonywać technicznej oceny surowców torfowych;
- 3) dokonywać oceny typów maszyn i narzędzi torfo-
wych, opracowywać normatywy do nich, ściśle
współpracować w tym zakresie z Działem Maszyn

- Torfowych w Zarządzie Przemysłu Maszynowego podległym Ministrowi Przemysłu Drobego i Rzemiosła oraz z właściwymi biurami konstrukcyjnymi podległymi Ministrom Przemysłu Ciężkiego oraz Przemysłu Drobego i Rzemiosła;
- 4) opracowywać technologię zastosowania opału torfowego;
 - 5) opracować zagadnienie przystosowania palenisk przemysłowych do opalania torfem, w szczególności w przemyśle materiałów budowlanych;
 - 6) opracować typy pieców (generatorów) do produkcji półkoks, koks oraz metody użytkowania produktów ubocznych otrzymywanych przy procesie kokosowania;
 - 7) opracować technologię produkcji i przerobu materiałów torfopochodnych w zakresie:
 - a) przeróbki mechanicznej (ściółka, płyty izolacyjne itp.),
 - b) przeróbki chemicznej (woski, smoły, gaz, węgiel aktywny itp.);
 - 8) opracowywać zagadnienia z dziedziny użytkowania torfu dla celów nawozowych, asenizacyjnych i leczniczych.

§ 22. Zobowiązuje się Ministrów:

- 1) Budownictwa Miast i Osiedli — do zlecenia Instytutowi Techniki Budowlanej przeprowadzania badań materiałów izolacyjnych produkowanych z torfu;
- 2) Przemysłu Chemicznego — do zlecenia właściwym instytutom naukowym opracowywania metod wyzyskania surowców torfopochodnych, mogących mieć zastosowanie w przemyśle chemicznym.

§ 23. Właściwi ministrowie w terminie do dnia 15 marca 1952 r. wydadzą podległym instytutom naukowym zarządzenia polecające współdziałanie z Instytutem Torfowym oraz z jednostkami przemysłu torfowego.

IX. Kadry.

§ 24. Zobowiązuje się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do pomocy przemysłowi torfowemu w uzyskaniu dostatecznej ilości sił roboczych, niezbędnych do wykonania ustalonych planów produkcyjnych, w szczególności o ile chodzi o rok 1952, w oparciu o przedstawiony przez CRS „Samopomoc Chłopska” szczegółowy plan zapotrzebowania sił roboczych; termin przedstawienia wymienionego planu zapotrzebowania ustala się na 15 marca 1952 r.

§ 25. 1. Dla zapewnienia przemysłowi torfowemu sił roboczych niezbędnych do zrealizowania postanowień niniejszej uchwały należy wykształcić zastęp kadr według odrębnego zestawienia ilościowego.

2. W celu wyszkolenia sił fachowych, o których mowa w ust. 1, oraz doszkolenia personelu poszczególnych resortów, których działalność jest związana z zagospodarowaniem i eksploatacją terenów torfowych, w szczególności:

- 1) Minister Przemysłu Drobego i Rzemiosła w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego przejmie szkolenie pracowników przemysłu torfowego z kompetencji Ministra Górnictwa począwszy od roku szkolnego 1952/53 oraz spowoduje uruchomienie w ciągu roku szkolnego 1952/53 i w miarę potrzeby w dalszych latach planu sześciolletniego — kursów sześciomiesięcznych dla wyszkolenia pomocników technicznych (młodszych techników) w dziedzinie eksploatacji torfu i sześciotygodniowych kursów dla wyszkolenia personelu administracyjnego przemysłu torfowego;

- 2) Minister Szkolnictwa Wyższego wprowadzi począwszy od roku szkolnego 1952/53 do programu wydziałów rolnych w niektórych szkołach wyższych wykłady i ćwiczenia z torfiarstwa przemysłowego;
- 3) Minister Rolnictwa spowoduje wprowadzenie począwszy od roku szkolnego 1952/53 wykładów z torfiarstwa przemysłowego na wszystkich szczeblach szkolenia służby wodno-melioracyjnej.

X. Eksploatacja i dystrybucja torfu w 1952 r.

§ 26. Zobowiązuje się CRS „Samopomoc Chłopska” do wydobywania i dystrybucji torfu opałowego w sezonie 1952 r. w ilości określonej planem gospodarczym na ten rok.

§ 27. Zobowiązuje się CRS „Samopomoc Chłopska” do dokonania w porozumieniu z PKPG zmian organizacyjnych koniecznych dla wykonania przez wymienioną centralę zadań określonych w § 26.

§ 28. W celu realizacji zadań, jakie stoją przed CRS „Samopomoc Chłopska” w 1952 r.:

- 1) Zobowiązuje się Ministrów: Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych i Leśnictwa do przekazania w użytkowanie CRS „Samopomoc Chłopska” terenów nadających się do eksploatacji torfu za opłatą 0,15 zł za 1 m³ wydobytej ze złoża masy torfowej, o ile przekazaniu tych terenów nie stoją na przeszkodzie względy związane z wykonaniem narodowych planów gospodarczych lub z wymaganiami prawidłowej gospodarki rolnej lub leśnej. Łącznie z terenami torfowymi przekazaniu podlegają znajdujące się na nich zabudowania, urządzenia, sprzęt itp. Przekazywanie obiektów powinno nastąpić na wniosek CRS „Samopomoc Chłopska” w terminie do dnia 31 marca 1952 r.
 - 2) Upoważnia się CRS „Samopomoc Chłopska” do:
 - a) włączenia do eksploatacji w sezonie 1952 r., w porozumieniu z prezydiami WRN, terenów torfowych, stanowiących własność gromadzką bądź prywatną, na zasadzie dobrowolnych umów, za opłatą w wysokości określonej w ust. 1,
 - b) kontraktowania torfu opałowego na torfowiskach prywatnych i spółdzielni produkcyjnych.
 - 3) Zobowiązuje się Ministrów: Rolnictwa, Leśnictwa, Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego, Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Przemysłu Ciężkiego do przekazywania na wniosek CRS „Samopomoc Chłopska”, zgodnie z obowiązującymi przepisami, środków napędowych (lokomobile, motory itp.) oraz sprzętu transportowego (szyny, wózki, transportery itp.) przydatnych dla celów wydobywania torfu a nie wykorzystywanych przez jednostki będące w ich posiadaniu bądź wykorzystywanych w stopniu niedostatecznym.
- § 29. Zobowiązuje się CRS „Samopomoc Chłopska” do intensywnego szkolenia sił fachowych w 1952 r. według odrębnego planu szkolenia.
- § 30. Zobowiązuje się WRN do udzielenia CRS „Samopomoc Chłopska” i podległym jej komórkom pomocy oraz roztoczenia opieki i nadzoru nad wykonaniem planu wydobywania torfu na terenie każdego województwa.
- § 31. Minister Handlu Wewnętrznego wyda w terminie do dnia 15 marca 1952 r. zarządzenie normujące zbyt wydobytego w roku 1952 torfu w oparciu o bilanse opałowe.

§ 32. Minister Finansów wprowadzi w terminie do dnia 15 marca 1952 r. do budżetu centralnego i budżetów terenowych zmiany wynikające z postanowień niniejszej uchwały.

XI. Postanowienia końcowe.

§ 33. Zobowiązuje się Ministra Przemysłu Drobego i Rzemiosła oraz zainteresowanych ministrów do opra-

cowania projektów aktów prawnych wynikających z postanowień niniejszej uchwały.

§ 34. Wykonanie uchwały powierza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz zainteresowanym ministrom.

§ 35. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą od dnia 20 lutego 1952 r.

Prezes Rady Ministrów. *J. Cyrankiewicz*

237

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO ORAZ HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 16 lutego 1952 r.

w sprawie obowiązku zwrotu zużytych tub metalowych.

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o reglamentacji niektórych surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 46, poz. 341 i z 1950 r. Nr 49, poz. 447) oraz w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1951 r. w sprawie reglamentacji złomu i innych odpadków metali nieżelaznych (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 69) i rozporządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 maja 1951 r. w sprawie uznania metali nieżelaznych za reglamentowane oraz zgłoszenia do rejestracji tych metali (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby fizyczne i prawne obowiązane są przy nabywaniu artykułów opakowanych w tuby metalowe dostarczyć zużyte tuby metalowe w ilości odpowiadającej ilości tub stanowiących opakowanie nabywanego artykułu.

2. Obowiązek zaofiarowania tuby uważa się za wykonany, jeżeli kupujący zaofiaruje zużytą tubę metalową po innym artykule niż nabywany, przy czym tuba może być dostarczona bez nakrętki i w stanie uszkodzonym.

§ 2. Obowiązek żądania od kupującego zaofiarowania zużytej tuby przy zakupie artykułu opakowanego w tubę metalową ciąży na sprzedawcach w jednostkach detalicznych handlu uspołecznionego i prywatnego i dotyczy artykułów produkowanych przez przemysł uspołeczniony i prywatny.

§ 3. 1. W przypadku niedostarczenia zużytej tuby przy zakupie kupujący obowiązany jest złożyć u sprzedawcy kaucję w wysokości 1 zł 50 gr. za każdą nie dostarczoną tubę na zabezpieczenie zwrotu zużytej tuby.

2. Przy pobieraniu kaucji jednostki handlu detalicznego obowiązane są wystawić pokwitowanie według wzoru, stanowiącego załącznik Nr 1 do zarządzenia.

3. Kaucja podlega zwrotowi w przeciągu trzech miesięcy od daty pokwitowania za zwrotem pokwitowania i przy jednoczesnym dostarczeniu zużytej tuby metalowej w tej jednostce handlu detalicznego, w której kaucja została złożona.

4. W przypadku niedostarczenia zużytej tuby w przeciągu trzech miesięcy od dnia przyjęcia kaucji, kaucja ulega przypadkowi na rzecz Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem.

§ 4. 1. Jednostki handlu detalicznego obowiązane są prowadzić miesięczne wykazy pobranych, zwróconych i przypadłych kaucji według wzoru stanowiącego załącznik Nr 2 do zarządzenia.

2. Wykazy, o których mowa w ust. 1, sporządzane są w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w aktach jednostki. sporządzającej wykaz, drugi przesy-

łany jest — z wyjątkiem przewidzianym w ust. 3 — w terminie do dnia 15 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły do właściwej jednostki handlu hurtowego zaopatrującej odnośną jednostkę handlu detalicznego w artykuły opakowane w tuby metalowe jednocześnie z przekazaniem sum, nagromadzonych z tytułu przepadku kaucji.

3. Jednostki prywatne handlu detalicznego przesyłają jeden egzemplarz wykazu, o którym mowa w ust. 1, do Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem w przypadku, gdy zaopatrują się bezpośrednio w wytwórniach prywatnych w artykuły opakowane w tuby i jednocześnie przekazują sumy nagromadzone z tytułu przepadku kaucji w terminie określonym w ust. 2.

4. Jednostki handlu hurtowego, zaopatrujące jednostki handlu detalicznego w artykuły opakowane w tuby, przekazują kwoty otrzymane w trybie określonym w ust. 2 do dnia 25 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły na konto Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem.

5. Przy przekazywaniu sum nagromadzonych z tytułu przepadku kaucji należy stosować przepisy ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 41, poz. 294 i z 1950 r. Nr 44, poz. 402).

§ 5. 1. Jednostki handlu detalicznego przekazują do dnia 10 każdego miesiąca za pokwitowaniem według wzoru, stanowiącego załącznik Nr 3 do zarządzenia, nagromadzone w miesiącu ubiegłym zużyte tuby w opakowaniu po 50 i 100 sztuk z oznaczeniem na każdej przesyłce nazwy i siedziby jednostki przekazującej — do jednostek handlu hurtowego.

2. Jednostki handlu hurtowego, o którym mowa w ust. 1, oraz jednostki prywatne handlu detalicznego, o których mowa w § 4 ust. 3, przekazują w terminie do dnia 20 każdego miesiąca nagromadzone w ciągu miesiąca ubiegłego zużyte tuby do właściwych terytorialnie zbiornic Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem za pokwitowaniem według wzoru, stanowiącego załącznik Nr 3 do zarządzenia.

§ 6. Termin zwrotu zużytej tuby oraz termin przepadku kaucji złożonych przed wejściem w życie zarządzenia upływa w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie zarządzenia.

§ 7. Przepisy niniejszego zarządzenia nie dotyczą nabywców artykułów opakowanych w tuby metalowe uznanych za leki zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie w ciągu siedmiu dni od dnia ogłoszenia.

Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. *R. Fidelski*

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *J. Kutin*